

имате такова финно лице и такива изваяни пръсти. Позволете да ви цѣлуна!

Чакмакова. (Като се измива). Че много бързате!

Градевъ. Тъй ми се харесвате, че желанието ми дойде на устни.

Чакмакова. Не вѣрвахъ, че сте толкова сантименталенъ!

Градевъ. Защо?

Чакмакова. Защото е много прибързано.

Градевъ. А азъ забравихъ, че вие женитѣ докато не получите крепостенъ актъ. . .

Чакмакова. Съвсемъ не! Но съгласете се. . .

Градевъ. Слушайте, госпожице Чакмакова, азъ съмъ влюбенъ и нѣма повече какво да приказваме. Азъ ви предлагамъ ржката си — и свършено.

Чакмакова. (Въ колебание). Но ако разберете.

Градевъ. Какво?

Чакмакова. Че азъ госпожица Надя Савова.

Градевъ. (Изненаданъ). Савова!

Чакмакова. Вашата нѣкогашна . . . Преди петнадесетъ години любовница.

Градевъ. (Се замайва и отпуска на стола си).

Чакмакова. (Го приближава. Хваща му ржката). Защо не ме погледнете?

Градевъ. (Стисва зъби и си хваща главата).

Чакмакова. Говорете де. . . Азъ, отритнатата се уединихъ, чакахъ. . . И ето съвсемъ случайно — сждбата ни срещна. Само,